

— Бжди и ти като баща си, юнако! Мждри нѣща ти е казалъ той.

— И за това азъ съмъ тръгналъ съ войската.

— Заслужавашъ похвала.

— Искашъ ли, Г-нъ Полковникъ нѣщо за ядене. Ти си изморенъ.

— Дай ми само малко вода.

Желѣзко се затече да донесе вода.

Пленникътъ гледаше подиръ Желѣзко и неможеше да му се нарадва: той виждаше своя синъ. Стѣпката му, гласа му — на неговия синъ! Пъкъ очитѣ, лицето — да му се ненагледа! Само да се съгласи ще го взема! — продума на себе си, полковникътъ. Но какъ би го убедилъ!

Желѣзко донесе чаша вода.

Пленникътъ изпи жадно водата и покани Желѣзка да седне при него: той искаше да му каже какво е на бащино сърдце, кога е далечъ отъ детето си и колко е драго кога срещнешъ нѣкого да прилича на детето ти, но замълча. Где ще го разбере това момче? И мълчеливо галѣше главата му.

— Тѣй ме е милвалъ само моя баща! — продума Желѣзко хваналъ ржката на полковника.

— Защото и азъ съмъ баща, мило момче... И защото толкова време не съмъ го виждалъ; не съмъ го милвалъ... моето мило, единствено момче!

Полковникътъ замълча, унесенъ по спомена за своето дете...

... Баща! Само бащата познава онова върховно чувство, което се изпитва къмъ своята рожба. Скъпо и мило е онова същество, въ което виждашъ своя ликъ, своя копнежъ, превъплотяването си. Трепета на неговия гласъ бѣше негова трепетъ. Топлата дума татко, бѣ обаяние и надежда. Татко! едно име, което те кара да чувствувашъ, че стѣпвашъ на земята, че летишъ въ небесата, че ти си вѣчностъ. Татко — ключъ на битието, разковниче на щастието, смисълъ на безсмъртие. Само бащата знае, защо влага трудъ въ земята. Само той работи съ възторгъ и посрѣща деня. Слънцето не би изгрѣвало, ако нѣмаше баща на свѣта...

— Мило момче, — се обърна пленникътъ къмъ Желѣзка, — обеща ми, че ще дойдешъ съ мене! Ти нѣмашъ татко. Азъ ще те имамъ за синъ.